

Hebreeën 11:23-27

De vorige keer hebben we stilgestaan bij het leven van Jozef. We hebben in zijn leven gezien dat ook Jozef, zonder in eerste instantie de vervulling van zijn dromen te hebben gezien, op God is blijven vertrouwen, ook tijdens zijn gevangenschap in Egypte. Aan het eind van het verhaal hoorden we dat hij zijn vader en broers liet overkomen naar Egypte, zodat hij hen in het levensonderhoud kon voorzien.

Nu zijn we al weer heel wat jaren verder. Het gezin van Jakob is in Egypte uitgegroeid tot een groot volk. Zo groot dat de nieuwe Farao van Egypte de Israëlieten een bedreiging vond en het plan opvatte om alle jongetjes die geboren worden in de Nijl te gooien.

In die tijd werd Mozes geboren. De ouders van Mozes, Amram en Jochebed, zagen dat hun zoon 'schoon' was en daarom verborgen zij hun zoontje drie maanden lang. Nu denk ik dat het 'schoon' zijn van Mozes meer was dan mooi. Iedere ouder vindt zijn eigen kind mooi. Amram en Jochebed hadden de moed om het gebod van Farao te overtreden omdat ze zagen dat Mozes een *bijzonder* kind was. Ik denk niet dat de ouders van Mozes toen al konden vermoeden dat dit kind de man zou zijn die het volk uit Egypte zou leiden. De man met wie God van aangezicht tot aangezicht sprak. Mozes werd de belangrijkste man uit het Oude Testament. Onder zijn leiding is de tabernakel gebouwd en de dienst in de tabernakel ingesteld. Hij ontving de stenen tafelen van God en hij heeft de eerste vijf boeken van de bijbel, Genesis, Exodus, Levitikus, Numeri en Deuteronomium geschreven. De boeken die samen de Thora of de Pentateuch genoemd werden. Het is deze zelfde Mozes die ten tijde van de Here Jezus bij de verheerlijking op de berg verscheen, tezamen met Elia.

Onze tekst in Hebreeën noemt de ongehoorzaamheid van Mozes' ouders aan het bevel van de koning een geloofsdaad. In de slavernij hebben zij niets gezien van Gods vervulling van de belofte maar door het verbergen van dit bijzondere kind hebben zij laten blijken dat ze verder kijken dan het hier en nu. Ze keken uit naar de bevrijding. En zij hebben geloofd dat dit kind, deze Mozes daar een belangrijke rol in zou vervullen.

Na drie maanden was het niet langer mogelijk om het kindje te verbergen. Mozes' ouders kozen er toen voor om het kindje in een biezenmandje in de Nijl te zetten

vlakbij de plaats waar Farao's dochter zich altijd gaat baden. Farao's dochter vond het kind en besloot het te adopteren. Het water waar Mozes in had moeten verdrinken werd als het ware zijn redding. En zo groeide Mozes op aan het hof van farao. En daar aan het hof van farao had hij een riant bestaan met alle genoegens van dien. Maar Mozes koos er voor om dat riante leventje aan het hof prijs te geven door te kiezen voor zijn volk en samen met zijn volk slecht behandeld te worden. Menselijk gezien is dat natuurlijk een belachelijke keuze die alleen maar te verklaren is, als de door God beloofde toekomst voor iemand even reëel is als de schatten die hij opgeeft. Dat was bij Mozes ook het geval. Gods beloften waren van zoveel gewicht voor hem, dat daardoor het kiezen voor alles wat Egypte te bieden had, onder de noemer 'zonde' viel. Die rijkdommen van Egypte zijn immers van tijdelijke aard, als je sterft kun je daar niets van meenemen. Die schatten van Egypte waren vrij toegankelijk voor Mozes, maar al die vogels in zijn hand liet hij vliegen, omdat het hem te doen was om die ene vogel in de lucht. Die door God beloofde toekomst geeft voor eeuwig compensatie voor wat Mozes in Egypte heeft moeten opgeven. En die wetenschap maakte het voor Mozes niet moeilijk. De smaad van Christus was hem waardevoller dan alle schatten van Egypte.

Eigenlijk is het een beetje vreemd dat het Nieuwe Testament zegt dat Mozes de smaad van Christus verkiest boven de schatten van Egypte. Toen Mozes leefde was Jezus Christus nog niet op aarde. Toch spreekt de tekst over de smaad van Christus. Deze uitdrukking is ontleend aan Psalm 89:51,52. Daar staat 'zij smaden de voetsporen van de gezalfde'. Het woordje gezalfde wordt in Gr. Vertaling van het Oude Testament vertaald met christos. Deze Gr. Vertaling wordt in de Hebr. Brief vaak geciteerd.

De smaad die Mozes op zich nam ten tijde van het Oude Testament zou je een als een heenwijzing kunnen zien naar de smaad die Christus op zich nam. De woorden uit Romeinen 8:17: *indien wij delen in Zijn lijden is dat ook om te delen in Zijn verheerlijking* zijn ook op Mozes van toepassing. De weg van de smaad van Christus levert een grotere rijkdom op dan de schatten van Egypte.

En zo heeft Mozes door het geloof Egypte verlaten zonder de toorn van de koning te duchten. De schrijver van de Hebreeënbrief heeft het hier naar mijn idee niet over de vlucht van Mozes uit Egypte nadat hij een Egyptenaar had doodgeslagen. Die vlucht

had namelijk alles te maken met angst voor de koning en de tekst heeft het over het niet duchten van de toorn van de koning.

Volgens mijn mening wijst onze tekst op het vertrek van Mozes uit Egypte na de 10 plagen. Want tijdens die plagen was Mozes niet bang voor Farao. Hij durfde hem de waarheid te vertellen en liet zich niet leiden door angst. Hij bleef standvastig ziende op de Onzienlijke. Ook hier brengt de schrijver van de Hebreeënbrief het geloof weer in verband met het bewijs van de onzichtbare dingen. Zo begon hij dit elfde hoofdstuk met te zeggen dat het geloof het bewijs is van de dingen die men niet ziet (vs. 1). Van Noach wordt vermeld dat hij de ark is gaan bouwen in gehoorzaamheid aan een godsspraak over iets, dat nog niet gezien werd (vs. 7). Abram vertrok in vs. 8 zonder te weten waar hij komen zou.

Dit geloof, het geloof dat God vertrouwt op Zijn Woord, ook als je niet ziet, wordt ons elke keer in de hoofdstuk als voorbeeld weer voorgehouden. We zijn nu al een poosje met dit hoofdstuk bezig, maar ik word me steeds meer bewust dat het hier op aan komt. Er zijn natuurlijk best momenten in ons leven aan te wijzen waarin we iets ervaren van Gods aanwezigheid. Maar is voor ons uiteindelijk geloof ook niet 'God op Zijn woord vertrouwen, ook als we niets zien van Zijn beloften'. In de gesprekken met zieken in de gemeente, of met mensen die het moeilijk hebben met alles wat er in ons leven op ons afkomt, merk ik steeds weer dat daarin onze zekerheid ligt: Gods beloften. Die beloften zijn vast en zeker. Onze gevoelens en ervaringen zijn subjectief. En als we pas op God kunnen vertrouwen als we alles snappen van God en van wat er in het leven gebeurt, dan komen we waarschijnlijk nooit toe aan geloven.

En laten we het daarom ook maar blijven zeggen tegen elkaar dat we, net als Mozes, moeten zien op de Onzienlijke. Want als we dat doen dan mogen we zeker zijn van het feit dat we eens zullen zien wat nu nog verborgen is, van aangezicht tot aangezicht.

Amen